No. 1633 Zaterdag 17 April 1915. 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag. Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.— Afzonderlijke nummers fl. 0.15. Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7¼ cts.

DE OORLOG.

Morgen, 18 April, is het twee maanden geleden, dat de duikbootenoorlog begonnen is. Deze werd ondernomen, zooals in de officieele aankondiging verluidde, om het troepentransport van Engeland naar Frankrijk te beletten. De Engelschen stonden op het punt 100.000 man als versterking naar het leger der Verbondenen te zenden, en dat wilde Duitschland op alle mogelijke wijzen tegengaan.

Dit hoofddoel van het optreden der onderzeeërs mag nog wel eens in herinnering worden gebracht, want in deze volle acht weken lazen we slechts van het torpedeeren van Visschersbooten en Handelsschepen, ook maar niet een enkele maal werd iets ondernomen tegen het troepentransport. En toch heeft dit plaats gehad in de allereerste weken van de Duitsche blokkade.

De transportschepen werden geconvoyeerd door een sterke flotille contra-torpedo's, die snel heen en weder en rondom stoomden en elken aanval onmogelijk maakten.

Het hoofddoel, 't tegenhouden van het troepentransport, werd derhalve niet bereikt, en zoo moet Duitschland zich nu tevreden stellen met den aanvoer van levensmiddelen voor Engeland te bemoeilijken. Een magere troost!

Duitschland heeft niet kunnen voorkomen, dat Engeland zijn troepen op het Vasteland kon versterken; dat is een leelijk mislukken van de onderzee-actie in de Noordzee en het Kanaal. De gevolgen daarvan zullen in Mei a. s. terdege worden gevoeld. Want in Mei a. s. begint eerst de oorlog, volgens Lord KITCHENER.

De Belgen hebben zich geducht voorbereid en komen met een grooter getal in het veld dan toen de oorlog begon. Daarbij, de kern van hun leger wordt thans gevormd door oud-strijders, die den geheelen oorlog meemaakten en gehard werden in den krijg. Het corps bevelvoerende officieren is grootendeels vervangen door jongere krachten, evenals dit geschiedde in het Fransche leger, dat tusschen twee haakjes nu toch wel eindelijk geheel klaar zal zijn gekomen voor den oorlog.

We staan derhalve aan den vooravond van een groot gebeuren: het wederoplaaien van den oorlogsbrand.

In het Zuiden zullen de verrassingen niet lang meer uitblijven. Spoedig zal het ook daar beslist zijn, wie neutraal blijft, wie mee doet.

En dán, hopen we, zal de oorlog spoedig ten einde loopen. We zijn het allen beu, en verlangen naar 't einde. De algemeene ontevredenheid over het al te langzaam verloop van den krijg, zal mede oorzaak zijn, dat de strijdende partijen trachten zullen een beslissenden slag te slaan en een eind te maken aan den reeds veel te langdurigen oorlog.

DE ONZIJDIGHEID VAN BELGIE.

Het Belgisch gezantschap in Den Haag heeft aan de Bladen rondgestuurd een mededeeling, waaraan we het volgende outleenen:

Den 2en December heeft de kanselier van het Duitsche Keizerrijk in den Rijksdag het volgende verklaard:

„Den 4en Augustus hadden wij reeds aanwijzingen van de door de Belgische Regeering begane fout. Ik had nog geene schriftelijke formeele bewijzen tot mijne beschikking. Maar er waren bewijzen bekend van de Engelsche Regeering. En thans nu door de te Brussel gevonden documenten, door mij aan de openbaarheid prijs gegeven, is vastgesteld, hoe en in welke mate België van zijn neutraliteit ten gunste van Engeland had afstand gedaan, geeft de geheele wereld er zich rekenschap van, dat onze troepen, toen ze in den nacht van den 3den op den 4den Augustus op Belgisch grondgebied waren doorgedrongen, zich bevonden op den grond van een staat, die reeds lang haar neutraliteit had prijs gegeven."

België, terecht trotsch op zijn tradities van correctheid en eer, wenscht de campagne, tegen zijn eer gericht door eene Kanselarij, die waarlijk de leugen tot instelling schijnt te hebben verheven, niet te laten voorbijgaan, zonder haar naar verdienste te brandmerken.

Een maand na de oorlogsverklaring ontdekte de Duitsche kanselarij te Brussel het verhaal van gesprekken, die in 1906 en 1912 gewisseld waren tusschen de Engelsche militaire attaché's en den chef van den Belgischen Generalen Staf. Met twee documenten tracht Duitschland het verraad van België te bewijzen. Het eerste is het verslag van gesprekken, die er in 1906 gevoerd zijn tusschen den Belgischen generaal Ducarne en den Engelschen kolonel Barnardiston. In den loop dier gesprekken heeft de Engelsche officier uiteengezet, hoe z. i. Engeland België te hulp zou kunnen komen in geval België door Duitschland aangevallen werd. Een zin in het verslag geeft den toestand weer, door kolonel Barnardiston voorondersteld: de Engelsche troepen zouden eerst in België komen na de schending van het Belgische gebied door Duitschland. In de vertaling van de „Nordd. Allg. Ztg." van 25 November wordt die zin weggelaten, welke, volgens de Belgische regeering, juist aan 't document zijn ware beteekenis geeft. Bovendien bevat de foto van het verslag van Ducarne dezen zin: Barnardiston drong er op aan: dat ons gesprek (conversation) volstrekt vertrouwelijk zou zijn. Van het woord conversation heeft de „Norddeutsche" overeenkomst (convention) gemaakt. Het blad laat dus kolonel Barnardiston zeggen, dat onze „overeenkomst" volstrekt vertrouwelijk zou zijn.

Bij zulk een wijze van handelen is commentaar overbodig, zegt de Belgische regeering.

De Belgische mededeeling gaat voort:

Het tweede document is het verslag van een onderhoud over hetzelfde onderwerp, dat plaats had in April van 1912 tusschen luitenant-generaal Jungbluth en luitenant-colonel Bridges.

In den loop van dat onderhoud deed luitenant generaal Jungbluth zijn gesprekgenoot opmerken, dat een tusschenkomst van Engeland ten gunste van België, slachtoffer van een aantasting door Duitschland, slechts met onze toestemming zou kunnen plaats hebben. De militaire attaché merkte daartegen op, dat Engeland er misschien toe zou kunnen geleid worden om zijn rechten en verplichtingen als mogendheid, die voor België borg bleef, uit te oefenen, zonder af te wachten het beroep dat door laatstgenoemd land op haar medewerking zou worden gedaan. Dit was de persoonlijke meening van kolonel Bridges. De Engelsche regeering heeft steeds de meening van de koninklijke regeering gedeeld dat de toestemming van laatstbedoelde noodzakelijk was.

De Belgische regeering verklaart bij haar eer, dat niet alleen geen enkele overeenkomst werd gesloten, maar ook dat er nooit van de zijde van welke Regeering ook onderhandelingen of voorstellen nopens dergelijke overeenkomsten hebben bestaan.

Overigens heeft zich de vertegenwoordiger van Groot-Brittannië, die alleen bevoegd was om dat land te verbinden, nooit in die gesprekken gemengd. Anderzijds kunnen alle Belgische ministers, zonder uitzondering, onder verband van hun eed, getuigenis afleggen, nooit werd eenigerlei conclusie van die gesprekken voorgesteld, noch aan den ministerraad, noch aan een minister in privé.

De door de Duitschers ontdekte dossiers getuigen van dat alles; het getuigenis is licht verspreidend, op voorwaarde echter, dat men geen enkel document verminkt of verdonkeremaant.

Tegenover onophoudelijk herhaalde lasteringen, is de Belgische Regeering, die de getrouwe afspiegeling is van de Belgische rechtschapenheid, van oordeel, dat het gebiedend gelukt is om den schender van België opnieuw het stigma van eerloosheid (infamie) op te drukken, dat tot op heden zijn eenige wettige verovering is. De Koninklijke Regeering grijpt deze gelegenheid aan om, in antwoord op sommige beweringen, welker kwaadwillige bedoeling duidelijk aan het licht treedt, te bevestigen:

1o. dat vóór de oorlogsverklaring geen enkele Fransche troep, hoe gering ook, in België was doorgedrongen. Geen eerlijk getuigenis kan tegenover deze bewering gesteld worden;

2o. dat zij niet alleen nooit een troepen-aanbod, gedaan door een der garadeerende Mogendheden, heeft afgewezen, maar dat zij, direct nadat de oorlog verklaard was, krachtig de militaire bescherming van hare borgen heeft ingeroepen;

3o. dat België, terwijl het overeenkomstig zijn plicht, de krachtige verdediging van zijn versterkte plaatsen op zich heeft genomen, de medewerking, welke zijne borgen voor die verdediging tot zijn beschikking hebben kunnen stellen, heeft ingeroepen en met dankbaarheid aanvaard.

België, slachtoffer geworden van de rechte lijn die het gevolgd heeft, buigt het hoofd voor niemand, zijn eer tart de aanvallen van de leugen; 't stelt zijn vertrouwen in het wereldoordeel. Als het uur der rechtvaardigheid slaat, behoort de zege aan hen die alles hebben opgeofferd om, met bewustheid de waarheid, het recht, de eer te dienen.

De „Nordd. Allg. Ztg." zegt, in antwoord hierop, na gewezen te hebben op den „scheldenden toon" in het stuk, dat het te begrijpen is, dat de Belgische staatslieden hun toevlucht nemen tot woordgeschreeuw, waar de argumenten hun ontbreken. Hun ontnuchtering moet inderdaad groot geweest zijn, toen deze voor hen zoo pijnlijke en lastige documenten in een vorm, die geen twijfel aan de echtheid daarvan overliet, aan de openbaarheid werden overgeleverd. Men kan het echter nauwelijks voor ernst nemen, wanneer de Belgische regeering thans gelooft, dat zij de waarde van het document in zijn geheel door speldeprikken tegen de vertaling daarvan kan vernietigen.

Zoo wordt aangevoerd, dat op een bepaalde plaats in den tekst het woord „Conversation" door „Abkommen" is vertaald. Hieruit wordt natuurlijk weer de bedoeling om te misleiden afgeleid. Zooals nu is vastgesteld, is de fout inderdaad te wijten aan het onduidelijke schrift in het oorspronkelijk stuk van generaal Ducarne, dat een keer voor „Conversation", „Convention" is gelezen en in dien zin vertaald.

Welke staatsrechtelijke beteekenis van Belgische zijde aan de stukken werd gehecht, blijkt overigens ondubbelzinnig uit den gefascimileerden omslag van het stuk, dat zeer duidelijk 't opschrift: „Conventions anglo-belges" draagt.

Het tweede verwijt dat de Belgische verklaring tegen de vertaling richt, is even dwaas als de eerste. Er wordt beweerd, dat wij de zinsnede in het stuk van Ducarne, inhoudende, dat het binnenrukken van de Britsche troepen eerst zou plaats hebben na schending der Belgische neutraliteit, zouden hebben weggelaten. In de Duitsche vertaling wordt echter, gelijk hierbij nadrukkelijk wordt vastgesteld, medegedeeld: Op het document bevindt zich nog de volgende handteekening: „Het binnenrukken van de Engelschen in België zal niet dan na de schending van onze neutraliteit door Duitschland geschieden."

Van een weglaten van deze zinsnede kan dus geen sprake zijn. Indien de Belgische regeering thans het bestaan van compromiteerende documenten eenvoudig uit de wereld wil helpen door het afgeven „op haar woord van eer" van een verklaring, waarin zij ontkent, dat ooit met eenige betrokken regeering een overeenkomst zou zijn gesloten of ook zelfs besprekingen of onderhandelingen hebben plaats gevonden, dan is die verklaring op eerewoord toch te naïef, dan dat er iemand te vinden zou wezen, die, tegenover het bestaande verpletterende bewijsmateriaal, aan die ontkenning geloof zou kunnen schenken."

Naar men ziet, voert men den oorlog op het papier even fel als op het oorlogsveld.

Kurt Eisner, oud-directeur der „Vorwärts", erkent in de volgende bewoordingen het goed recht van België, om zich te verdedigen:

Men weet, dat Duitschland zich al maanden lang beijvert, om aan 't Duitsche volk en aan de heele wereld te „bewijzen", door de openbaarmaking van zoogenaamde „geheime stukken," dat België zelf zijn neutraliteit zou geschonden hebben en dat Duitschland derhalve geen enkele schending van 't volkenrecht beging, toen het 't land der Belgen binnenviel.

Men heeft de geheime documenten onderzocht, om te bewijzen, dat België zelf zijn neutraliteit had prijs gegeven en dat er derhalve in strijd met de openhartige en moedige verklaring van den Rijkskanselier op 4 Aug., geen enkele schending van het volkenrecht bedreven zou zijn.

Maar in werkelijkheid bewijzen deze geheime documenten enkel, dat België en de waarborgers van zijn neutraliteit, Frankrijk en Engeland, reeds lang wisten, dat Duitschland, in geval van oorlog, door militaire redenen gedwongen zou zijn, België binnen te vallen. Het net van militaire spoorwegen, dat Duitschland naar de Belgische grenzen had aangelegd, kon voor niemand een geheim doel hebben. Indien België toen zich heeft trachten te beschermen door het inroepen van den steun van andere mogendheden, dan beteekent dit niet een schending van zijn neutraliteit, maar beantwoordt dit veel meer aan de plichten der neutraliteit."

In een duikboot.

In de Duitsche pers geeft Otto von Gottberg een schildering van het uitvaren van een duikboot.

De U 47 gereed maken voor de langst mogelijke vaart! Zoo luidt het bevel, dat de kapitein van de duikboot ontvangt, als hij 's morgens om zeven uur op de werf komt. Van de oude korvet, die de bemanning der duikbooten na hun vermoeiende tochten tot een aangename kazerne dient, ziet de kapitein-luitenant zijn manschappen aankomen.

De groep houdt stil op het steenen hoofd, waaraan het slanke, grijze vaartuig met het zwarte nummer 47 gemeerd ligt. Uit de boot komen er nog mannen bij.

Eindelijk dus! zoo begint de kapitein. Over dertig gezichten gaat een glimlach. De boot had tot nu toe slechts proeftochten gedaan en was op de werf nog eens voor de vuurproef nagezien. De uren voor het vertrek zijn kostbaar. Men moet zooveel voorraad laden voor machines en menschen als het schip bergen kan. De commandant gaat met zijne beide officieren aan boord. Een matroos geeft hun een pakwerk, waarmee men in een duikboot altijd rondloopt, omdat men na iedere aanraking van de olie druipende wanden, deuren en trappen, de vingers moet afdrogen. De deuren zijn nauwe, ronde gaten.

Door een gat op het achterschip klimt de kapitein langs een smalle, loodrechte ijzeren ladder in de diepte, die electrisch verlicht is. De lucht is door de olie zoo zwaar en dik, dat zij landrotten op de longen drukt, ofschoon het luik open staat.

Aan boord ademt men die in als zuivere ozon. Ook als alle spleten gesloten zijn, doet hier achter in de machinekamer een groep haar dienst met inspanning van alle zenuwen, omdat de mannen weten, dat slaperigheid of een misgreep, dertig menschen het leven kan kosten. Voortdurend door hen aangestooten slaapt in de hangmatten een gelijk aantal matrozen, die zich niet laten storen door het geraas van de machines. Iedere ploeg werkt vier uur. De ruimte is ongeveer drie meter lang en is zoo smal, dat een man van middelmatige lengte met beide handen de zijwanden raakt, als hij zijn armen slechts half uitstrekt. Een net van geleidingsdraden, een warwinkel van hefboomen, handvatten en instrumenten draagt het holle dekblad van de grijze sigaar.

De kapitein onderzoekt alles en wringt zich door het gat in den voorwand van de kommandantsplaats. Daar doet onder de vaart de leidende ingenieur een veelzijdigen dienst. Met weinig personeel moet hij buitengewoon ingewikkelde machines bedienen en vaak herstellingen doen, waarvan het bestaan van schip en bemanning afhangen.

In den toren laat nu de kapitein weer zijn onderzoekende vingers over alle hefboomen en handvatten gaan. Het op en neer gaan van de periskoop wordt beproefd. Door het torenluik, waarvan het deksel bij het duiken het laatst gesloten wordt, komt de kapitein op de kleine brug, een driehoek, die onderweg hem, den wachthebbenden officier en den man aan het roer plaats biedt. Twee nachten lang kan de bemanning nog langer dan gewoonlijk slapen. Dan wordt de kapitein-luitenant bij den flotille-chef ontboden en krijgt hij bevel den volgenden morgen uit te loopen.

Den volgenden morgen om zeven uur komt hij aan boord. Zijn stem roept dertig man bijeen. Zijn oppasser geeft hem jas en broek van zwart leer met wol gevoerd. Kort daarna worden de touwen losgegooid. De matrozen verdwijnen onder dek. Ook de drie mannen op de brug gaan voor een poosje in den toren, die nu bespoeld wordt door het water van de buitenhaven. De kapitein laat zijn eend voor de laatste maal als proef duiken. Hij voelt, dat hij haar volkomen in zijn macht heeft en klimt dan weer op de brug.

De zeegang neemt toe. Stampend gaat de U 47 het vuurschip voorbij. Nu wordt het oppassen voor de officieren. Al duurt de tocht ook twee of drie dagen, zonder van kleeren te verwisselen en zonder slaap moeten zij op hun post blijven en zich desnoods aan de brug laten vastbinden als de zee onstuimig wordt. Voor den kommandant bestaat er geen aflossing. Hun eten krijgen zij op de brug. Over flauwe soep hebben zij zich zelden te beklagen, omdat de Noordzee met het hartige schuim van haar golven er in spat.

De commandant tracht juist zijn bord recht te houden, als de man van de wacht, bakboord vooruit, een rookkolom rapporteert. Het bord vliegt uit de hand. Een bevel van den kapitein en de signaalklokken gaan binnen in het schip, waar de manschappen in haastige beweging komen. Het werk van de handen daar beneden laat klokkend het zeewater in de ballast-tanks stroomen. Snel gaan de drie mannen op de brug in den toren, die in het water wegzinkt en slechts de periskoop steekt boven de golven uit.

Door de periskoop zoekt de kapitein den horizon af, die nu nauwer dan te voren op zijn scheepje

ligt. Hij moet het schip afwachten, want men mag zich niet verraden.

De vreemdeling kon een vijandelijk of neutraal schip zijn en in beide gevallen misschien draadloos mededeeling doen van zijn ontmoeting met een Duitschen duikboot. Dan zouden alle vijandelijke schepen uit den weg gaan. Onder het wachten opent de kapitein het stalen luik van een torenvenster. Als een lichte smaragd glinstert het dikke glas. Groenig blauw licht dringt er in den toren, zooals men in menige druipsteen ziet. Door het venster ziet hij een Gods aquarium. Ronde kwallen, plat als een bord, andere als een vingerhoed gebogen slepen lange draden op en neer. Visschen, klein en groot, slank en plomp, glijden voorbij, schieten in een vlugge wending verschrikt terzijde of staren dom en brutaal met open en verbaasden bek uit groote oogen in het venster van het langzaam voorbijvarend scheepje.

Het schip, rapporteert de man op de wacht, is een Hollander. De kapitein kijkt door de periskoop. Een draadloos toestel heeft de vreemdeling niet en hij is op weg naar het vasteland. De U 47 kan dus weer voor den dag komen. Boven water is door de grootere snelheid ook zijn operatiegebied grooter. Het onderduiken vertraagt de vaart en verbruikt electrische kracht. Deze dient echter vooral voor den strijd. Daarom zijn onze duikbooten er zoo zuinig mogelijk mee. De bemanning lijdt kou om de electrische kachels niet te gebruiken. De ledematen zijn stijf en de tanden klapperen, maar het kacheltje mag geen electriciteit verbruiken.

Twee en een halven dag en twee nachten duurt de vaart. Een drijvende mijn wordt ontdekt en ter wille van de vreedzame scheepvaart met een machinegeweer onschadelijk gemaakt. Dan wordt het weer avond. De commandant is vermoeid. De ballast-tanks worden gevuld en het schip legt zich in een zandige wieg, om uit te slapen. Ook de manschappen hebben het noodig na den harden dienst, ofschoon er de hand aan gehouden wordt, dat de helft, die vrij van wacht is, zich in de kooi te slapen legt. Een slapend mensch gebruikt minder zuurstof dan als hij wakker is. De behoefte aan afleiding doet ook zijn rechten gelden. De gramafoon knarst, misschien maakt zelfs het orkest aan boord muziek Instrumenten zijn er van allerlei soort. Want tusschen de lippen van een matroos wordt een oude haarkam en een blad closetpapier tot een bruikbaar mondharmonica.

Tegenwoordig geeft men van tijd tot tijd de bemanning gelegenheid om door de periskoop te zien. Vooral als men een schip getroffen heeft. De commandant van een der duikbooten had namelijk een matroos, die naar de reserve over ging, gevraagd of hij nog iets wenschte op zijn laatsten dag vaart. De matroos had toen den wensch uitgesproken voor hij het schip verliet eens een enkele maal door de periskoop de oppervlakte van het water te zien. Toen dit geval bekend werd, nam menig kapitein zich dit ter harte, zoodat de matrozen nu niet meer steeds blind onder water blijven.

Champagne.

is de laatste weken bijna elken dag genoemd als tooneel van gevechten en vooral de Franschen zijn er op uit, hun actie daar als zeer succesvol voor te stellen.

Van Duitsche zijde wordt thans het volgend overzicht gegeven:

Met de heden en de laatste dagen gemelde gevechten is de winterstrijd in Champagne ten einde gebracht, zoodat geen nieuwe successen van de Franschen het eindresultaat maar eenigszins kunnen veranderen. Het gevecht ontstond, gelijk reeds op 17 Februari werd medegedeeld, met de bedoeling van het Fransche legerbestuur, om de in het Masoerisch gebied sterk in het nauw gebrachte Russen in een poging om door te breken, zonder vrees voor de offers, welke dit zou kosten, en waarvan het doel was de stad Vouziers, verlichting te brengen.

De bekende uitslag van het gevecht in het Masoerisch gebied toont, dat deze bedoeling geenszins is bereikt, maar ook de poging tot doorbreken zelf mag thans volkomen en jammerlijk mislukt worden genoemd.

In strijd met alle mededeelingen in de officieele Fransche communiqué's is het den Franschen nergens gelukt ook slechts het geringste noemenswaardige voordeel te behalen.

De Duitschers danken dit aan de heldhaftige houding hunner troepen in Champagne en aan de omzichtigheid en volharding van hun leiders, in de eerste plaats van Generaal-Oberst Von Einem zoowel als van de bevelvoerende generaals Riemann en Fleck.

In dag en nacht onafgebroken gevechten hebben de Franschen sedert 10 Februari achtereenvolgens meer dan zes legerkorpsen en ontzettende massa's zwaar geschut en munitie van eigen en Amerikaansch fabrikaat en meer dan 160.000 schoten in 24 uren tegen een door twee zwakke Rijnlandsche divisies verdedigd front geworpen. Onwrikbaar hebben de Rijnlanders en de tot hun steun samengetrokken gardebataljons te geen de zesmaal zoo groote leger macht die aanstormde, niet alleen standgehouden, maar haar herhaaldelijk door hevige tegenaanvallen teruggedreven.

Zoo is het verklaarbaar, dat hoewel het hier ging om gevechten van zuiver verdedigenden aard, toch meer dan 2450 ongewonde gevangenen, onder wie 35 officieren, in Duitsche handen zijn gebleven.

Wel is waar zijn de verliezen der Duitschers, die zich bevonden tegen over een dapperen tegenstander, zwaar en overtreffen zij zelfs die, welke de totale Duitsche troepenmacht die deelnam aan den strijd aan de Masoerische meren, leed, maar deze offers werden niet vergeefs gebracht.

De verliezen van de Franschen bedragen zeker het drievoudige van de Duitsche, d. w. z. dat men ze op meer dan 44,000 man moet schatten.

Het Duitsche front in Champagne neemt een vaster positie in dan ooit.

Het nieuwste Duitsche communiqué zegt:

De krijgsverrichtingen zijn door sneeuw en sterken vorst belemmerd en in de Vogezen zelfs nagenoeg geheel onmogelijk gemaakt.

Slechts in Champagne wordt doorgevochten.

Bij Souain zijn de Beiersche troepen na een lang handgemeen overwinnaars gebleven.

Ten noordoosten van Mesnil is de vijand op enkele punten tijdelijk onze linies binnengedrongen. In een verbitterd gevecht van man tegen man met de tot steun van hun strijdkrachten aanrukkende Fransche reserves, die wij door een tegenaanval het ingrijpen verhinderden, hebben wij den vijand voorgoed uit die stellingen geworpen.

Het Fransche bericht zegt, dat hun vorderingen in Champagne aanzienlijk zijn. Een zeer hevige tegenaanval der Duitschers is met kracht afgeslagen.

Een officieele Fransche nota zegt, dat de sedert vele weken in Champagne ondernomen operaties volledig het doel bereikten, dat de Fransche generale staf zich voorstelde, d.w.z. naar dit punt een zoo groot mogelijk aantal Duitsche troepen te trekken, hen te dwingen tot een groot ammunitieverbruik en elk troepentransport naar Rusland te beletten.

Inderdaad werden de Duitschers genoodzaakt aanzienlijke versterkingen naar Champagne te zenden. Ondanks deze, gelukte het hun niet, voordeel te behalen en werd, overeenkomstig het plan der verbonden legers het schitterend succes vergemakkelijkt, door de Russen tusschen 23 Februari en 3 Maart behaald, evenals dat van het Engelsche leger op den 10en Maart in Noord-Frankrijk.

De actie werd voor ons bovendien gevolgd door ononderbroken plaatselijke successen. Over een front van 7 K.M. kwamen wij 2 à 3 kilometer vooruit en vermeesterden wij een hoogtelinie, welke een gunstige basis biedt voor een nieuwen aanval. Onze verliezen waren, naar verhouding gering, terwijl wij den vijand enorme verliezen toebrachten, volgens zijn eigen bekentenis, grooter, dan die, welke door hem op dat oogenblik in Rusland geleden werden.

De Paus en de Belgische kinderen in Nederland.

Een dezer dagen had „Petrus," de Romeinsche correspondent van *De Voorhoede* het voorrecht, in particuliere audientie te worden ontvangen bij Z. H. Paus Benedicus XV.

Het is treffend te vernemen, wat tijdens dat onderhoud Z H. zeide van de arme Belgische kindertjes, die door het R K. Huisvestings-Comité te Leiden naar Holland gebracht worden, waar zij tijdelijke opname en verpleging vinden in brave Katholieke gezinnen. De hier volgende woorden van den H. Vader zullen niet alleen een aanmoediging zijn voor bestuur en propagandisten van het Comité, maar ook een ware voldoening voor de duizenden Katholieken van Nederland, die het R. K. Huisvestings-Comité, zoowel moreel als financieel steunen.

„Toen ik," aldus „Petrus," „den H. Vader vertelde wat het R. K. Huisvestings-Comité voor de arme Belgische kinderen had gedaan, onderbrak Z. H., met de woorden: „Ik wou, dat ik het woord kon spreken: Laat die kindertjes tot Mij komen en verhindert ze niet; maar het is niet mogelijk allen op te nemen."

„Petrus" vertelde den Paus verder, dat het R. K. Huisvestings-Comité de kinderen in gezinnen plaatst, en niet in gestichten of asyls, waarop de H. Vader antwoordde,

„dat is verreweg het best."

En wederom vervolgde de Paus, sprekend over bestuur en propagandisten van het Comité, en over de families, die de kinderen liefdevol opnemen:

„Dat God hen daarvoor zegene. En dat zal Hij zeker doen, want men wordt niet armer door het geven van aalmoezen.

Van ganscher harte zegen ik dit werk. Het heeft mijn volle goedkeuring en ik bid God, dat Hij aan allen, die er voor werken ruimschoots Zijn zegen schenke."

Drie gevaren.

Met klimmende ongerustheid wacht men in alle landen af, wat de komende lente ons brengen zal.

Buiten de Dardanellen-kwestie houden thans vooral drie vragen de publieke opinie in hooge spanning:

De eerste is, wat de uitslag zal zijn van de eerste ernstige botsing, die in het westfront komen moet. De positie-oorlog kan niet eindeloos gerekt. Er moet ten slotte tot een aanval, die beslissing kan brengen, worden overgegaan. Vrage: wat zal van die eerste generale botsing het resultaat zijn. Zal het Duitsche leger worden teruggeslagen over den Rijn, of zal het leger van Joffre het onderspit delven? Een uitkomst die ook weer zal afhangen van Hindenburgs succes in Polen, van French's overzetten van een millioen Engelsche soldaten naar Frankrijk, en van de te blijken overmacht der duikbooten om dit plan van French te verijdelen.

De tweede vraag is, of wat dusver nog neutraal stond, neutraal zal blijven. Geen poging wordt vooral in Italië, Griekenland en Rumenië onbeproefd gelaten, om deze drie staten in den oorlog te verwikkelen. Bijna elken dag brengt de pers geruchten omtrent hetgeen eerlang in deze drie staten gebeuren zal. Ook op Bulgarije let men wel, maar dit houdt zich blijkbaar stiller..

En de derde vraag is, wat Japan beginnen gaat. Het leent, het mobiliseert, het roept van heinde en ver zijn zonen op.

Het is bondgenoot van de geallieerden. Het trad in Kiautchau reeds met alle energie op. En thans klopt het bij China aan met vervan malsche eischen. Zal dit tot gewapend conflict leiden? En zoo ja, blijft Amerika er dan buiten?

Het antwoord op elk van die drie vragen is voor ons land van het uiterste gewicht.

Een terugslaan van het Duitsche leger van Maas en Yser naar den Rijn, zou ons in zeer ernstig gevaar op onze grenzen kunnen brengen. Een mindering van het aantal neutrale staten met Italië, Griekenland en Rumenië, zou de positie der neutralen in alle werelddeelen, en zoo ook de onze, aanmerkelijk verzwakken.

En het uitbreken van een doodelijke worsteling tusschen Japan en China zou geheel het oosten van Azië in brand kunnen zetten en hiermee ook op onzen Archipel vonken doen overspatten.

Het is daarom zoo dringend noodzakelijk, dat men ook in ons land met vollen ernst inzie, hoe het gevaar voor ons land wel verre van voorbij te zijn, veeleer nooit zóó spande als nu de lente de groote legers uit hun winterslaap gaat wekken.

Het „eendracht maakt macht" van Utrechts Unie blijve heel ons volk onder alle partijen het nationale pand.

Standaard

Het Dardanellen-vraagstuk.

Rusland wil Konstantinopel in palmen en onbeperkt alleenheerschappij voeren over de Dardanellen! Ziedaar, zegt de „Pester Lloyd", een ernstig gevaar voor Italië en voor de Balkan-staten.

„Van het oogenblik af, dat de vlag met het Russische Andreaskruis aan de kusten van de Egeïsche Zee wappert, is het lot van Roemenië, Bulgarije en waarschijnlijk ook van Griekenland beslist. Het noordwestelijk deel van Klein-Azië zal dan zonder eenigen twijfel door Rusland in bezit worden genomen. Mocht het voor andere staten nog een brok van het overige deel overlaten, dan is dat een wissel op korten termijn.

„De handel van Italië zou, wanneer Rusland den scepter voert in Anatolië, vernietigd worden, en ook de weg naar de Italiaansche kolonies aan de Roode Zee en den Indischen Oceaan zou door de Russen veel ernstiger bedreigd worden dan door de Engelschen. Men herinnere zich slechts, dat er tusschen Rusland en Abessynië zekeren betrekkingen bestaan, die voor de Italianen alles, behalve aangenaam kunnen zijn.

„Anderzijds wordt Tripolis bedreigd door Frankrijk. Hoe sterker de positie van Frankrijk is hoe meer gevaar Italië loopt.

Als Rusland zich uitbreidt in het oostelijk gedeelte van de Middellandsche Zee, loopen ook de Balkanstaten groot gevaar. Om zich het bezit van Konstantinopel te verzekeren, is Rusland wel genoodzaakt Roemenië, Bulgarije en minstens ook gedeelten van Griekenland in bezit te nemen.

„Van een zuiver zelfzuchtig standpunt beschouwd, hebben Duitschland en Oostenrijk-Hongarije van een Russificatie der Dardanellen veel minder te vreezen dan Italië en de Balkanstaten. Natuurlijk zullen zij voor Turkije, hunnen bondgenoot, met alle kracht strijden, maar de centrale mogendheden en de Turken vechten niet alleen voor hun eigen vrijheid, maar ook voor die van de Balkanstaten, die voor het geval, dat Duitschland en Oostenrijk-Hongarije de nederlaag mochten lijden, alleen nooit bij machte zouden zijn om krachtig het hoofd te bieden aan Rusland."

Zooals men ziet — het geïntrigeer is in vollen gang! En hierbij hebben in dit geval de vijanden van Rusland, die tusschen dit land en zijn bondgenooten ijverig stoken, de waarheid aan hun zijde. Rusland tracht in de Dardanellen en aan den Gouden Horen zijn slag te slaan zooals Japan dit gedaan heeft in Kiaotsjau!

Met petroleum bespoten.

Reuter seint uit Parijs: Een militaire dokter deed een vreeselijk verhaal over de verwondingen, veroorzaakt door het besproeien met petroleum door de Duitschers. Hij had gewonden gezien met vreeselijk verminkte en gezwollen ledematen in verbrande uniformen. Sommigen, die minder zwaar gewond waren, vertellen, dat na een rustigen dag de Franschen plotseling bemerkten, dat stralen petroleum op hun loopgraven werden gericht. Een officier gelastte onmiddellijk de pijpen te dooven, maar het baatte niets. Het volgend oogenblik werden de loopgraven overstelpt met een regen granaten; terwijl de loopgraven vuur vatten, maakten de Duitschers gebruik van de verwarring om te naderen en brandende fakkels in de loopgraven te werpen, waardoor de brand nog toenam. Het was onmogelijk den vuurstroom te ontkomen. De Franschen wier uniformen dropen van de petroleum, moesten hun loopgraaf verlaten. Voor de tweede loopgravenlinie kwam de Duitsche aanval tot staan. Tien minuten later werden de Duitschers in een hevigen tegenaanval teruggeworpen, waarbij zij 300 man aan dooden en gewonden verloren, terwijl 60 man werden krijgsgevangen gemaakt.

De Duitschers in België.

Berlijn, 10 Maart. (Wolffbur.) Volgens de Voss. Ztg. zijn in Mechelen om hongersnood te voorkomen, alle aardappelen opgeëischt en is de uitvoer verboden.

***

Men meldt ons van de Belgische grens:

De Duitsche overheid neemt maatregelen tegen een mogelijke ontscheping van Engelsche troepen langs de Belgische zeekust.

De bezetting van het kleine badplaatsje Knocke is van 200 tot 2000 man gestegen, die van Heijst tot 5000.

Aanzienlijke troepenmachten zijn te Brussel gekomen, denkelijk om een nieuwe poging in de richting van Calais te doen.

Onze correspondent meldt, dat de dorpen in de Kempen thans alle bezet zijn door Beiersche landstormsoldaten. De meeste van hen zijn uit München en Neurenberg afkomstig. Een groot gedeelte der vorige bezetting is naar Mechelen vertrokken.

Te Turnhout kwamen Maandag 2000 brooden uit Nederland aan. Zij brachten per kilo gemakkelijk 50 centimes op.

De eieren en boter zijn daar goedkooper dan in Nederland.

Er heerscht te Mechelen zeer groote armoede.

Van de 34000 inwoners komen thans 29000 hun soep halen bij de gemeentelijke bedeeling.

In Brussel is groot gebrek aan alles. Een leger van ambtenaren aan de verschillende departementen is daar ontslagen en hun loonsuitbetaling is gestaakt

Huizgezin.

Een Amerikaansch generaal over den toestand.

Naar prof. G. S. Altwood, secretaris van de Amerikaansche Kamer van Koophandel te Berlijn, die zich op reis bevindt in Amerika, aan de *Vossische Zeitung* meedeelt, heeft zich generaal Thayer van de militaire academie der Vereenigde Staten te West Point als volgt over den toestand van den Europeeschen oorlog geuit:

Indien wij ons van alle partijdigheid, hetzij voor de geallieerden, hetzij voor Duitschland, onthouden, een kaart van het operatiegebied ter hand nemen en daarop de gevechtslinies markeeren, dan valt onze blik direct op de volgende feiten:

1. De oorlog is nu sedert zeven maanden aan den gang en in dien tijd hebben de Duitsche troepen in het Westen het grootste gedeelte van België en een gedeelte van Frankrijk veroverd.

2. In het Oosten is de Duitsche opmarsch Russisch Polen binnengedrongen en beweegt zich in de richting van Warschauw.

3. Van het begin van den oorlog tot heden hebben de veldslagen bijna uitsluitend buiten de grenzen van het Duitsche rijk plaats gevonden en het Duitsche gebied is op een gedeelte van Oost-Pruisen na zoo goed als van de verwoestingen des oorlogs vrijgebleven.

4. Het hoekpunt der Duitsche linies in het Westen ligt op nog slechts ongeveer 68 mijl van Parijs en wel op een rijk en vruchtbaar akkerland, terwijl de afstand van Berlijn tot de naastbijstaande spits van de linies der bondgenooten hemelsbreed gerekend, 400 mijl bedraagt en daarvan gaan 300 mijl door gebergte en golvend land, dat een gemakkelijke verdediging mogelijk maakt en aan de indringende troepen onoverkomelijke hinderpalen in den weg zal leggen.

Van militair standpunt gezien zijn uit de bovenstaande feiten de volgende conclusies te trekken.

1. De krachten der geallieerden moeten zich natuurlijk tegenover de binnendringende Duitsche troepen tot het defensief bepalen; mochten de linies der geallieerden doorbroken worden, dan zou Parijs moeten vallen wat een ernstig ongeluk zou zijn.

2. Mochten de geallieerden de thans zich tot 't defensief bepalende Duitsche linies doorbreken en trachten de Duitsche troepen uit België te verdrijven, dan zou dit een onbeschrijfelijk verlies aan menschenlevens en materiaal voor alle deelnemende naties beteekenen.

3. Mochten de geallieerden een met succes bekroonde doorbraak door de Duitsche linies in het Zuiden kunnen bewerken en Berlijn van het westen uit trachten te bereiken, dan zouden zij een marsch van minstens 500 mijl moeten afleggen en wel door een gedeelte van 't Duitsche rijk, dat door de natuurlijke gesteldheid van het land en de vanzelf aangeboden verdedigingsmogelijkheden als onneembaar beschouwd kan worden.

4. Naar alle waarschijnlijkheid berust de eenige hoop der geallieerden op een zegevierend oprukken van een Russische invasie in 't Oosten, doch in deze richting zijn er nog geen vorderingen gemaakt, ('t stuk werd geschreven vóór den val van *Premysl. Red. Am.*) omdat de Duitsche troepen ook op dat gebied in het vijandelijk land zijn binnengedrongen.

Van militair standpunt beschouwd is de eindconclusie onafwijsbaar, dat de Duitschers na zeven maanden oorlog en met kolossale verwoestingen van leven en eigendom tot heden een zegevierenden veldtocht hebben gevoerd en als er nieuwe Engelsche troepen naar den overkant worden gezonden om de linies der geallieerden te versterken dan gaan zij slechts hun verderf tegemoet. Moge God aan deze menschenslachterij spoedig een eind maken.

Wat „tot het bittere eind" beteekent.

Voortdurend verzekeren de strijdende partijen, dat de worsteling tot het einde zal worden voortgezet. Wat men echter met dat einde bedoelt, werd tot nu toe niet gezegd.

De „Intransigeant" vertelt ons thans, wat Frankrijk en Engeland bedoelen met den strijd „tot het bittere einde."

Het gaat er niet om de overwinning te misbruiken, schrijft het blad en het immoreele „vae victis" toe te passen, hetgeen vroeg of laat ten nadeele komt van den onvoorzichtigen overwinnaar. Het komt uitsluitend er op aan den wereldvrede te consolideeren. Wij zullen het oorlogsmonster vermeesteren door middel van de economische verpletering. Indien de reusachtige begrooting,

welke Duitschland voor zijn bewapening pleegt te besteden, niet gedurende vijftig jaar gebruikt moet worden om een geweldige oorlogsschatting aan de bondgenooten te betalen, dan zullen wij niets blijvends tegen een steeds dreigenden hernieuwden aanval tot stand gebracht hebben

Ziedaar hetgeen Engeland begrijpt onder de uitdrukking: „strijden tot het bittere einde.” En de Franschen, zegt het blad, zijn het daarmede geheel eens.

Berichten uit de Kolonie.

De Biddag.

Van verschillende kanten had men Z. H. den Paus verzocht, dat Europa een tweeden biddag zou houden op 21 Maart, den dag waarop de geheele Katholieke wereld buiten Europa bidden zou voor den Vrede. De Paus heeft zijn volle toestemming gegeven aan allen, die devotie gevoelden om in Europa zich te vereenigen met de andere werelddeelen. Z. H. heeft de plechtigheid in de St. Pieter bijgewoond en bad persoonlijk met luider stemme het Gebed voor den Vrede voor.

Goed Nieuws!

De Eerw. Paters J. P. Poiesz en W. G. Potten zijn door de Keuringscommissie goedgekeurd en ontvingen verlof naar de Kolonie terug te keeren. De Eerw. Missionarissen hopen 30 April a. s. te Amsterdam scheep te gaan aan boord van de *Oranje Nassau*. Ook de Eerw. Frater Æmiliano keert met deze zelfde gelegenheid naar Curaçao terug.

Het Weer.

't Is raar weer in de laatste weken; benauwd warm, zoo goed als geen wind, en dikke, zware zwarte lucht. Misschien komt er regen, of woedt er een orkaan in de buurt. De barometer schommelt geweldig en neemt soms heele sprongen van 4—5 gr.

Begin April heeft Colon te lijden gehad van een orkaan, die het laatste brokje golfbreker, dat een paar maand geleden gespaard bleef, ook nog weg nam. Ze kennen daar weer opnieuw beginnen.

Heelemaal klaar komen ze misschien nooit met het Panama-kanaal. Als er geen orkaan is, hebben ze storm, als er geen storm is, hebben ze een storting van aarde in den Culebrapas.

De „Prins Maurits.”

Het is nu bijna volle twee weken geleden, dat deze boot vergaan is en nog vernemen we geen enkele bizonderheid. Er schijnt nergens iets te zijn aangespoeld, dat eenige verdere aanduiding geven kan.

Met de *Nickerie* kwamen Johan Montero en Carlos van Uijten hier Woensdagnamiddag aan. Deze twee bedienden behoorden ook tot de bemanning der *Prins Maurits*, maar moesten wegens ziekte in Haïti achter blijven, en ontkwamen aldus den dood.

Automobielen.

Mgr. Vuylsteke is nog altijd in Detroit, het land der automobielen. Gedurende de maand Februari, heeft Ford 25.000 auto's afgeleverd, of bij na 1000 per dag. Er rijden daar 26.000 auto's, terwijl de stad 600.000 inwoners telt. Op een stad van 18.000 zou dat 780 auto's zijn. We mogen hier met onze 64 dus tevreden zijn. 't Kon nog tieamaal erger.

Phosphaat.

Het Zweedsche Stoomschip *Lissie*, gezagvoerder Parson, groot netto 2130 M³., afkomstig van Tenerife, is te Newport, Fuikbaai, alhier aangekomen op den 12n. April 11., heeft aldaar eene lading phosphorzure kalk van 1.778.000 K.G. ingenomen en is den 16n. d.a.v., na in de Willemstad te hebben gebunkerd, vertrokken met bestemming naar Helsingborg (Zweden).

Landbouw.

De Directeur van den Landbouw in West-Indië, de Heer D. S. Huizinga is gisteren met de *Nickerie* naar Paramaribo terug gekeerd. Zijn indrukken over den landbouw op ons eiland, komen wonderwel overeen met de op het oogenblik heerschende meening van het Koloniaal Bestuur. Ook de Heer Huizinga is van meening, dat men verstandig doet met geen nieuwe proeven meer te ondernemen, maar zijn krachten te besteden om de bestaande cultures van Curaçao te verbeteren.

De Heer Dussel gaat zeer praktisch te werk en zal zijn beste zorgen wijden aan de verbetering der maïscultuur en van voedergewassen, groenten en vruchten.

Toevallig waren we deze week in de gelegenheid een proefje te nemen van de Prinsessen-boontjes, gekweekt op *Cas Chikitoe*. De boontjes waren zeer malsch en goed van smaak.

O, als we die tijden nog eens beleven mochten, dat er met meer zekerheid ieder jaar wat maïsoogst verwacht kon worden, een grootere voorraad veevoeder, en geregeld wat goede vruchten en versche groenten!

We hopen, dat het verblijf van den Heer Huizinga heeft meegewerkt aan de verwezenlijking van dit ideaal.

De Bologna.

Onder eigen stoom is de Italiaansche boot Zondag tegen den middag naar Martinique gestoomd, geëscorteerd door de *Nemesis*. Vrijdag werd hier het bericht gepubliceerd, dat beide schepen behouden voor Fort de France waren aangekomen. Een blij einde van een droef begonnen treurspel.

Ongelukken.

Donderdag kreeg een werkman bij het lossen van ijzeren platen van de *Nickerie* een slag van een der platen en stierf.

Vrijdagmorgen zou een ander aan het werk gaan, zakte in elkander en stierf.

Dankbetuiging.

De Heer E. Moreno Brandao, redacteur van *El Imparcial*, vereerde onze Redactie een presentexemplaar zijner oorspronkelijk geschreven novelle *Los Privilegiados*. Wij bedanken onzen geachten Collega voor deze beleefdheid en hopen van zijn pennevrucht te kunnen genieten.

Wij wenschen den Schrijver veel succes.

***

De Heer W. A. Jonckheer zond ons een exemplaar van *Ambition*, a Journal of Inspiration to Self Help.

***

De Heeren A. D. Capriles & Co. zonden een exemplaar van een reclamecatalog voor onbreekbare koffers van *L. Goldsmith & Son*.

Officieele berichten.

Aan den brigadier bij de brigade marechaussee alhier K. Post, is tot herstel van gezondheid, een maand verlof verleend.

De kommiezen 1ste klasse der belastingen E. A. Romer en N. G. G. van Kampen zijn benoemd tot kommiezen-verificateur; en de kommies 1ste klasse C. S. Ponne Sz: benoemd tot kommies entreposeur.

De kommiezen 2de klasse der belastingen N. V. van Meeteren, C. F. Galmeyer en H. G. Quast zijn benoemd tot kommies 2de klasse, E. de Windt tijdelijk bevorderd tot kommies 1ste klasse.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

David A. Berustent, Elodi Coohen Cottod, G. de Visser, Enriketa Harms, Cipriano Loreto, Rafael Moron (2), Gerret Oerlemans, Leonilia Permiet, Angelina Steman, J. C. v|d Dijs aang.

Drukwerk: James D. Custer.

Drukwerken zonder adres: Moude Médical, Mochesblatt der N. V. StaatsZeitung.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 16 April 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.		—
ZOUT per vat van 180 K.G.	f	0.80
DIVIDIVI per K.G.	„	0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1ste kw.	„	0.40
id. per KG. 2e kw.	„	0.30
HUIDEN per K.G.	„	0.70
GEITENVELLEN per K.G.	„	0.80
WOL per K.G.	„	0.12
SCHAPENVELLEN per stuk	„	0.50
BEENDEREN per K.G.	„	0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„	0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).		
Kwaliteit No. 1 per dosijn	„	8.
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„	8,12½
„ „ 2 „ „	„	5.
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 4 „ „	„	7
„ „ 5 „ „ OLA	„	—.
„ „ 6 „ „	„	8
„ „ 7 „ „	„	9
„ „ 8 „ „ OLA	„	
„ „ 9 „ „	„	12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„	
„ „ 11 „ „	„	
„ „ 12 „ „ OLA	„	
„ „ 13 „ „	„	
„ „ 14 „ „ OLA	„	
„ „ 15 „ „	„	
„ „ 1 van 25 c.M. of minder	f	

Ratten.

Gedurende de laatste 14 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 35 ratten.

Voor de noodlijdenden in de Kolonie Curaçao.

De *Cur. Court.* ontleent aan de *N. R. Ct.*:

De vereeniging Oost en West heeft Zaterdagmiddag (6 Maart) in Diligentia in den Haag een zeer druk bezochte bijeenkomst gehouden ten bate van de noodlijdenden in de kolonie Curaçao.

H. M. de Koningin en H. M. de Koningin-Moeder werden ontvangen door de heeren De Jong van Beek en Donk, voorzitter van het comité tot steun van noodlijdenden in Curaçao, en C. R. Bakhuisen van den Brink, voorzitter van het hoofdbestuur van Oost en West, en vervolgens de zaal binnengeleid door de heeren R. Zuiderhoff, voorzitter, en Soeters, secretaris van de afd. Den Haag van Oost en West, en door eenige als Curaçaosche meisjes gekleede jonge dames.

Bij de komst in de zaal van H. M. de Koningin-Moeder zong mejuffrouw Olivier het Wien Neerlandsch Bloed en bij de komst van H. M. de Koningin het Wilhelmus.

Onder de aanwezigen waren de ministers van koloniën en van marine en de burgemeester der residentie jhr. mr. dr. van Karnebeek.

De zaal was met groen en tropeeën versierd. Het tooneel was geheel met palmen gevuld In het midden boven het projectiescherm was een afbeelding van de haven van Curaçao aangebracht. Rechts daarvan vertoonde een Curaçaosche negerin haar bedrevenheid in het hoedenvlechten.

De oud-gouverneur der kolonie, de heer De Jong van Beek en Donk, sprak een openingswoord. Hij deelde mee, dat de minister van koloniën het initiatief heeft genomen tot samenstelling van het comité tot steun van noodlijdenden in Curaçao, en dat dit comité zich mocht verheugen in de hooge bescherming van H. M. de Koningin en zeer aanzienlijk daadwerkelijk werd gesteund door de Koningin en de Koningin-Moeder.

Spr. zeide, dat de kolonie Curaçao met groote dankbaarheid vervuld is voor de door Hare Majesteiten steeds in haar lot betoonde belangstelling en dat zij bereid is, deze dankbaarheid te allen tijde en onder alle omstandigheden te toonen.

Na dank te hebben gezegd aan den minister van koloniën voor zijn initiatief en zijn persoonlijken steun aan het hoofdbestuur van Oost en West en aan allen, die zoo onverpoosd en welwillend medewerkten om de werkzaamheden van het comité te doen slagen in het algemeen en in het bijzonder deze bijeenkomst belangrijk te doen zijn en te doen beantwoorden aan haar doel: versterking van de middelen, waarmede de nooden, vooral op de benedenwindsche eilanden kunnen worden gelenigd, sprak hij de verwachting uit, dat bij terugkeer van normale tijden de schoonste en veiligste haven van West-Indië, die van Curaçao, zal herleven en tot bloei komen, bij de omwenteling, die de opening van het Panama-kanaal zal teweeg brengen in het Oceaanverkeer, evenals zoo menige haven in de Middellandsche Zee na de totstandkoming van het Suezkanaal. En hij uitte den wensch, dat die verwachting spoedig in vervulling moge gaan.

Hierna sprak prof. dr. J. Boeke, oud-adviseur voor visscherij-zaken in de kolonie, thans hoogleeraar aan de Rijksuniversiteit te Leiden, over de Benedenwindsche eilanden: Curaçao, Aruba en Bonaire. Spr. wees op het echt-Hollandsche karakter onzer West-Indische koloniën. Sporen van een oude beschaving als in Oost-Indië vindt men er niet, waarschijnlijk omdat de oorspronkelijke bevolking, reeds eeuwen geleden is verdwenen. Een oude volkskunst treft men er niet aan. Toch geven ze ons voor West-Indië, waarschijnlijk door de tradities. Hier is Columbus het eerst in Amerika geland, hier won Piet Hein de zilvervloot, hier is het land van de oude Boekaniers en piraten uit onze jongensverbeelding. De bevolking is geheel op de hoogte van hetgeen er in ons land voorvalt en warm voelt ze voor ons land en Vorstenhuis.

Met de meest verschillende middelen van vervoer heeft spr. de kolonie bereisd en van zijn tochten vertoonde bij een belangwekkende reeks lichtbeelden.

Na de pauze besprak de heer Boeke de Bovenwindsche eilanden: St. Eustatius, St. Martin en Saba. De eerste reeks eilanden kenmerkt zich door groote droogte en soberen plantengroei; de Bovenwindsche eilanden zijn meer door de natuur begunstigd en ook meer welvarend.

Na de voordracht werd eer bewezen aan de in een nevenvertrek smaakvol ingerichte buffetten, waar vele producten uit de kolonie verkrijgbaar waren; o. a. had mevrouw Teu Bosch-Bosscher een groote Curaçaosche bruidskoek ingezonden.

Jongedames boden aan H. M. de Koningin en H. M. de Koningin-Moeder versnaperingen en ruikertjes aan.

Tentoonstelling van Curaçao.

Op een der bovenzalen van den boekhandel der firma Martinus Nijhoff, Lange Voorhout 9, werd 17 Maart ll. met een tweetal toespraken geopend een tentoonstelling van op onze West-Indische koloniën betrekking hebbende waterverfteekeningen, platen en kunstvoorwerpen, uit particuliere verzamelingen welwillend afgestaan. De opbrengst der entrée's strekt tot leniging van den nood onder de bevolking der kolonie Curaçao.

Dh. W. J. Cohen Stuart, oud minister van marine, sprak een kort openingswoord, waarin hij uiteenzette, dat de nood op Curaçao oorzaak is geweest, dat deze intieme verzameling uit particuliere collecties is te zamen gebracht.

Dh. De Jong van Beek en Donk, oud-gouverneur van Curaçao, hield daarna een zeer belangrijke toespraak namens het comité voor de tentoonstelling.

Spr. kwam in oppositie tegen de wel wat al te pessimistisch getinte rede van prof. Boeke, onlangs in „Diligentia” gehouden en waarin deze den toestand in onze West meermalen „troosteloos” had genoemd. Dh. De Jong van Beek en Donk is niet zoo pessimistisch gezind.

Met ingenomenheid gewaagt spr. voorts van de platen-verzameling van den heer Stuart, hier ten toon gesteld. Op die platen blijkt o. a. dat de stad Willemstad in een halve eeuw enorm is gegroeid. We staan thans voor een groote omwenteling inzake de scheepvaart. Waarom zou een der schoonste havens van de geheele wereld niet daarvan profiteeren? De haven is orkaanvrij en alles kan er steeds geleverd worden wat de scheepvaart behoefde.

Spr. wijst er op, dat Curaçao niet moet worden vergeleken met Java. Men vindt er echter Hollandsche cultures, Hollandsche groenten en aardappelen (3 oogsten 's jaars); voorts vele sappige inlandsche vruchten.

Neen, troosteloos, zooals prof. Boeke het uitdrukte, zegt spr. is de natuur er niet! De huidige nood in de kolonie wordt eenerzijds veroorzaakt door den oorlogstoestand, anderzijds door de droogte, die den oogst deed mislukken.

Op deze tentoonstelling worden inzendingen aangetroffen o. a. van Dhn. Cohen Stuart, De Jong van Beek en Donk, jhr. J. W. Six, mevr. Aalst Koopman, mevr. Statius Muller-Ferguson en mej. M. Maal.

Men ziet er, behalve de reeds gemelde interessante oude kaarten en platen, — vele een halve eeuw oud of nog ouder — wapenen, kantwerk, filigrainwerk, opgegraven steenen, werktuigen van de oude Indianen, materiaal van de inlandsche hoedenindustrie, aardewerk, opgezette vogels, enz.

Meer speciaal wordt nog genoemd de sisal (agave), met gouvernementssteun door de Ned. Handelmaatschappij aangeplant. De bedoeling is in de kolonie een touwindustrie te vestigen. Hoewel ook deze aanplant van de abnormale droogte te lijden had (er viel in dit jaar slechts 300 mM. regen tegen 700 mM. in normale tijden) is toch voldoende bewezen, dat deze cultuur, bij goeden aanplant, de droogte kon weerstaan.

Ten slotte zij nog gemeld, dat de dames oprecht hopen, dat er onder de bezoekesters der tentoonstellingen zijn zullen, die kantwerken-bestellingen zullen doen.

Wij kunnen dit overzicht niet eindigen zonder een warme aansporing te richten tot onze belangstellende lezers om deze waarlijk interessante tentoonstelling eens te gaan bezichtigen.

Zij zullen dan een goeden kijk krijgen op deze Hollandsche kolonie in het verre Westen, waarover tot hiertoe nog al eens dwaalbegrippen werden geuit.

Tevens zullen zij — het nuttige met het aangename vereenigend — door hun bezoek ook bijdragen tot de leniging van den grooten nood, die daar ginds wordt geleden.

De Tentoonstelling is geopend vanaf 18 tot 28 Maart a. s. en dagelijks te bezichtigen van 10½ uur v.m. tot 4 uur n.m. *De Resid.*

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand Januari 1915.

	Geboorten.				Overleden			
	M. geel.	Vr. geel.	in echt	b. echt	M. geel.	Vr. geel.	Levenl.	Huwel.
Aruba	12	13	19	6	17	23	1	0
Bonaire	3	7	6	4	7	3	0	2
St. Martin N.G.	3	2	0	5	7	1	0	0
St. Eustatius	1	4	8	2	3	2	0	0
Saba	5	1	5	1	4	1	0	1

Op Aruba stierven 15 menschen meer dan er geboren werden, op Bonaire was het aantal sterfgevallen juist even groot als dat der geboorten.

Z. H. de Paus.

Na het gunstig onthaal van zijn voorstel tot uitwisseling van invalide krijgsgevangenen, heeft Z. H. de Paus thans voorstellen gedaan om eenzelfde gunst voor de gevangen burgers, die voor den dienst ongeschikt zijn, te verkrijgen.

Z. H. heeft vertrouwelijk aan elke oorlogvoerende mogendheid gevraagd om aan verscheidene categorieën van burgerlijke gevangenen de vrijheid te geven en hen te laten repatrieeren.

De H. Stoel ontving verschillende antwoorden en verwacht er nog andere, welke zijn nieuw edelmoedig en menschlievend voorstel gunstig gezind zijn.

Engeland stemde er in toe, dat zij, die ouder dan 55 jaar waren, in vrijheid worden gesteld. Duitschland wenschte de grens tot 45 jaar terug te brengen. Door onderhandelingen verkreeg de Paus van

Duitschland de toestemming tot uitwisseling van burgerlijke gevangenen, die ongeschikt zijn voor den militairen dienst.

Toen de Staatssecretaris hiervan mededeeling deed aan den Engelschen gezant bij het Vatikaan, antwoordde Sir Howard o. a.:

Diep bewogen ben ik door de zeer groote welwillendheid, waarvan Paus Benedictus XV het bewijs leverde, door zijn pogingen den wensch in vervulling te brengen, welke het hart van mijne regeering vervulde. Reeds nu kan ik uwe Eminentie de verzekering geven van de groote voldoening mijner regeering over het zoo schitterend succes dat het initiatief van Z. H. bekroonde.

Ik heb de eer uwe Eminentie mijn hartelijken dank te betuigen voor uwe bemoeiïngen en geluk te wenschen met de groote bekwaamheid om de middelen te vinden ten einde het verlangen van mijn regeering te steunen.

Buitenland.

Uit Londen wordt door zijn gewonen correspondent aan *Het Centrum* geschreven en we verbazen ons wel een weinig, dat de censor het niet heeft zwart gemaakt:

„Llord George dacht, en hij had gelijk om het te zeggen, dat de oorlog lang zou duren. Niets is toch zoo noodlottig voor een land, dat geheel afhangt van vrijwilligers voor het leger, als een misplaatst optimisme.

Als de leiders der publieke opinie, openlijk zouden vertellen, dat de kansen der bondgenooten goed stonden, zouden allicht, jongelui, die wilden dienst nemen, van dit plan weer afzien.

Ook Lord Kitchener moet gezegd hebben, dat in Mei de oorlog pas in vollen ernst zou beginnen.

Niettegenstaande al deze gezegden is het eigenaardig, dat de kooplieden, bankiers, etc. in de City zoo anders denken, en de opinie openlijk mededeelen, dat de oorlog in het tweede half jaar van 1915 tot een einde zal komen.

Zij argumenteeren, dat de onkosten van dezen oorlog zoo ontzaglijk groot zijn, dat men de sommen bijna niet kan overzien. Deze groote onkosten aan den krijg verbonden, zullen tot vrede leiden, want geen volk kan het zoo volhouden. Ten slotte zou de overwinnaar zelf met Staatsbankroet worden bedreigd. Zoo redeneert de City, en als men leest van Duitsche officiëele bronnen, dat Duitschland reeds over de vijfhonderd millioen pond extra heeft uitgegeven en Engeland £ 362.000.000 dan moet men zeggen, dat de argumenten dezer City-heeren, niet geheel zijn weg te cijferen.

Een ander eigenaardig feit is, dat in de laatste dagen, hier ter beurze van Duitsche 3 % obligaties zijn aangekocht geworden voor Amerikaansche rekening.

Kan het zijn, dat evenals de groote verkoopen van fondsen in Juli l l., die de beurzen van Europa en Amerika, tot ieders verwondering drukten, ons in Augustus al die oorlogsverklaringen brachten, thans in een tegenovergestelde richting deze aankoopen ons doen denken aan vredesvoorstellen?

Wie weet? Het is hier stellig „The wish father to the thought." Vooral in de City heeft iedereen al meer dan genoeg van den oorlog en al zijn gevolgen."

Een der redenen, waardoor het vroeger al te groote optimisme in Engeland wordt gedempt, is het steeds weer dreigend gevaar van werkstakingen.

Dienaangaande schrijft dezelfde correspondent:

De werkstakingen aan de Clyde en in New-Castle, hebben een slechten indruk gemaakt op het publiek en terecht is de publieke opinie zeer tegen de handelwijze der werkgevers en der werklieden, om thans eene werkstaking te veroorzaken. Het is toch in deze critische tijden meer dan ooit noodig, dat 't land niet verdeeld is, en vooral waar het geldt het vervaardigen van wapenen en amunitie, kan geen reden ernstig genoeg zijn om 't werk stop te zetten. Het gouvernement heeft dan ook de handelingen der arbeiders en der patroons afgekeurd, en heeft verklaard, dat geen werkstaking in deze omstandigheden mag plaats hebben. Het volk hier, niet gewend aan autocratische maatregelen, heeft ook in dat geval het regeeringsbevel niet dadelijk opgevolgd, maar uit de laatste berichten blijkt wel, dat de leiders der mannen nu wel inzien, dat zij verkeerd hebben gehandeld, om nu wrijving te veroorzaken en hoogstwaarschijnlijk zal al het werk worden hervat, vooral ook omdat de arbeiders en de fabrikanten overtuigd zijn, dat ze compensatie van de regeering zullen krijgen, indien het blijkt, dat hun grieven gegrond zijn.

Lord Selborne, oud-minister in het Kabinet Balfour en wijlen lord Salisbury's schoonzoon, richt een brief tot de *Times*, waarin hij opkomt tegen het dwaze optimisme, dat in Engeland vooral van de mededeelingen van het officiëel persbureau uitgaat. Allerlei feiten meent lord Selborne, wijzen er op, dat men in Engeland den ernst van den toestand nog niet volkomen beseft. En hierin schuilt een niet te onderschatten gevaar.

Men denkt, dat het den bondgenooten voor den wind gaat, en dat de oorlog spoedig zal gedaan zijn. „Wie zal er zich over verbazen, dat er zulk een betreurenswaardige meening heerscht? Het persbureau glijdt voortdurend over het slechte nieuws heen en overdrijft het gunstige." Alles wat maar geschikt is om de trots der Britten te streelen, wordt naar den voorgrond geschoven en men doet zijn uiterste best om hun gevoelens te sparen. Het onaangename nieuws wordt op den achtergrond gehouden met het gevolg, dat het gevoel voor verhouding verloren gaat en het perspectief verdwijnt.

Ondanks al de dapperheid door de troepen van de bondgenooten ten toongespreid, houden de Duitschers vrijwel hetzelfde gebied in België en Noord-Frankrijk bezet als voor vier maanden, terwijl de Duitschers en Oostenrijkers in het Oosten tegenover de aanvallen der Russen stand weten te houden. De stille druk door de vloot geoefend, heeft de Duitsche regeering zeer zeker veel last veroorzaakt en aan het Duitsche volk een weinig ontbering. Maar de kans, dat Duitschland door den honger spoedig tot onderwerping zou kunnen worden gebracht is al even gering als dat zulks met de bondgenooten zou gebeuren

Zij die 't persbureau bestieren verstaan blijkbaar het temperament van hun landgenooten niet goed. Anders zouden zij niet enkel zorgen, hun het slechte nieuws te zeggen maar er zelfs allen nadruk op te leggen, dat het dit eerlijk dient te dragen en zij zouden daarentegen bijzonder voorzichtig zijn met goed nieuws en er geen plaats aan geven, die niet in de juiste verhouding staat tot de beteekenis, die het binnen de omvangrijke schaal van den oorlog verdient.

De Britten zullen, zoo besluit lord Selborne, den oorlog tot een goed einde voeren, maar toch alleen dan, wanneer zij blijven doorvechten met dezelfde geestkracht als waarmede zij dien hebben aangevangen.

Ook in Frankrijk wordt door de menschen met meer inzicht tegen overdreven verwachtingen gewaakt.

De „Temps" acht zich verplicht het Fransche volk te waarschuwen, om, nu er eenige verbetering in den toestand merkbaar is, toch vooral niet te gaan denken, dat men er nu is, dat het leed geleden is.

Zeker, er zijn aanwijzingen, meent het blad, dat de zaak der bondgenooten er beter voor staat: de honger zal de débâcle voor Duitschland verhaasten en het rijk, uitgeput aan krachten en voorraden, in de macht der geallieerden leveren. Maar — zoo ver zijn we nog niet. Ook de uithongering kost tijd; zij verslapt de krachten en de energie slechts langzaam; slechts geleidelijk breekt zij den wil. De Duitschers zullen op economisch gebied even taai weerstand bieden als op militair gebied; zij zullen volhouden tot hun laatste krachten. Zij weten in den gewapenden strijd te sterven — zij zullen ook weten te lijden. Wij moeten hun weerstandsvermogen niet onderschatten, want zoodoende zouden wij afbreuk doen aan den heldenmoed van onze eigen soldaten en tevens ons blootstellen aan teleurstellingen. Het Duitsche volk is opgevoed voor den oorlog en allen, van de hoogst- tot de laagst geplaatsten, zijn doordrongen van den geest van offervaardigheid, wegcijfering van zichzelf en onderwerping aan de eischen van den oorlog. Nog altijd is de vijand, dien wij tegenover ons hebben, een geduchte kracht. Overwinnen kan hij niet meer — maar wel zich met verwoedheid verzetten tegen zijn onderwerping; en hij zal vechten tot het uiterste, laat men daarvan toch vooral overtuigd zijn.

Ook in Duitschland heeft men het overmatig vertrouwen op eigen kracht wat doen bedaren.

De Londensche correspondent van de socialistische „Vorwärts" legt bij de beschrijving der beschieting van de Dardanellen den nadruk op 't feit, dat zeer groote Britsche legerscharen in Egypte zijn geconcentreerd, veel grooter dan aan het Suezkanaal te gebruiken zijn. Egypte is voor het Britsche Rijk een ideaal strategisch centrum, omdat de Indische, Australische en Afrikaansche troepen daarheen 't gemakkelijkst geconcentreerd kunnen worden en van daaruit naar gelang de behoefte naar Italië, Afrika, Klein-Azië, de Aegeïsche, Adriatische Zee en Frankrijk kunnen worden overgebracht.

Een dwaling ware het, meent deze correspondent, in actie slechts een bluf te zien. Echter dient gezegd, dat, indien de actie aan de Dardanellen mislukt, Engeland en de Triple Entente een moreelen slag ontvangen, die niet licht overschat kan worden.

De geallieerden schijnen wel in te zien, dat het zonder een sterke actie te land niet zal gelukken om de Dardanellen te forceeren en trachten daarom voortdurend de Balkanstaten op hun hand te krijgen.

Vooral Griekenland zou nu groote diensten kunnen bewijzen.

De „Lok. Anz." wil weten, dat de koning van Griekenland op aanraden van den generalen staf, die vreesde voor een ingrijpen van Bulgarije, het voorstel van Venizelos verwierp, waarop het ministerie aftrad.

De „Giornale d'Italia" houdt den te Athene ontstanen toestand voor kritiek, omdat Venizelos de populairste man in Griekenland was.

Over de houding van Griekenland zij nog aangestipt, dat de „Perseveranza" aan een Balkan-diplomaat heeft verklaard, dat het besluit van koning Constantijn niet als definitief beschouwd moest worden. Waarschijnlijk was de vermeende spanning tusschen den Koning en Venizelos maar voorgewend, om voor alle gebeurlijkheden de vrije hand te behouden.

De „Secolo" beweert, dat Venizelos 100.000 man ter beschikking van de Entente had willen stellen.

De „Giornale d'Italia" verneemt uit Athene:

Het besluit van den Koning om niet tegen Turkije te intervenieeren, beteekent geen overwinning van de mogendheden van Centraal Europa op de Entente, maar werd met een zwaar gemoed genomen, aangezien het leger niet genoegzaam voorbereid en het land door de vroegere oorlogen financieel en economisch uitgeput is.

Volgens een telegram uit Rome aan de „Frankf. Ztg." is het nog niet duidelijk tot welke houding de Italiaansche regeering in verband met den aanval op de Dardanellen zal besluiten. In het Kabinet zijn twee stroomingen, de eene bepleit deelneming van Italië aan dien aanval, de andere is van oordeel, dat Italië zich daartegen moet verzetten.

Ook in de pers komen die tegengestelde zienswijzen tot uiting.

De laatste berichten aangaande de oorlogsbedrijven in de zeestraat zijn volmaakt tegenstrijdig.

HAVEN-NIEUWS.
VAN 10 APRIL – 24 APRIL.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Zulia	S S Morris	10 April	New-York	11 April	Maracaibo
Merida	A Johanson	12 „	Maracaibo	12 „	La Guayra
Merida	A Johanson	14 „	La Guayra	15 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	15 „	Maracaibo	15 „	New-York
Philiadelphia	H Hichborn	15 „	New-York	15 „	La Guayra
Nickerie	J P v d Borden	14 „	New York	16 „	Amsterdam
Pr Willem V	P J v d Graaff	17 „	Amsterdam	18 „	New York
Philadelphia	H Hichborn	21 „	La Guayra	21 „	New York
Merida	A Johanson	21 „	Maracaibo	22 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	24 „	New-York	24 „	Maracaibo
Nemesis	Lindsay	24 Jan.	Galveston	11 April	Martinique
Bologna	A Poggi	2 April	Daybool	11 „	Martinique
Savola	G. Debarbieri	12 „	Génova	12 „	Colon
Buenos Aires	J Cisa	16 „	Colón	16 „	Barcelona
Lize Parson		16 „	New Port News	?	Cuba

Schoeners.	Aankomst	van	Schoeners.	Vertrek	naar.
Virginia H	10 April	Vela de Coro	*Brion V*	10 April	Maracaibo
Camia H	9 „	Maracaibo	*Mina V*	15 „	Maracaibo
Frieda H	11 „	Maracaibo	*Virginia H*	12 „	Vela de Coro
Lilian H	11 „	St Kitts	*Diana V*	13 „	Vela de Coro
Olympia C	11 „	Pto Colom.	*Refugio H*	13 „	Aruba
Maria H	12 „	Maracaibo	*Olympia C*	13 „	Aruba
Pluma de Oro V	12 „	Vela de Coro	*Silfide H*	14 „	Pto Rico
Maria Leoncita	12 „	Aruba	*Ma. Leoncita*	14 „	Aruba
Marieta H	14 „	Maracaibo	*Pluma de Oro*	14 „	Vela de Coro
			Themis H	15 „	Bonaire
			Mina H	16 „	Maracaibo